КОРОЛІВСТВО МОСТІВ: КНИГА 5



ВИКРИВЛЕНИЙ ТРОН

ДАНІЕЛЬ Л. ДЖЕНСЕН

ДАНІЕЛЬ Л. ДЖЕНСЕН

Викривлений трон

The Twisted Throne

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: The Twisted Throne, Danielle L. Jensen.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Ана

Усе життя Ана Кертел мала в Ітікані владу. Принцеса. Командувачка. Регентка. Усі ці посади вона обернула на захист рідного краю.

Сьогодні вона віддавала всю свою владу, хоча мета лишалася та сама: зробити все потрібне, щоб захистити людей Ітікани.

Формально зректися її змушувала необхідність виконати умови П'ятнадцятирічного договору, тобто стати нареченою миру для наслідного принца Гарендела. Союз, який підписала її мати багато років тому. Обітниця, яку Ана підтвердила королю Гарендела Едварду, щоб здобути його підтримку у війні проти марідринців.

І жодного разу в житті Ана Кертел не порушила свого слова.

Вона сиділа на скелястому виступі на найвищій точці Північної Варти й дивилася на острів, що тримав північний кінець славетного ітіканського моста, спостерігаючи за рухом на ринку внизу.

Цей острів їй ніколи особливо не подобався.

Південна Варта, острів, на якому вона жила й який боронила майже третину свого життя, була зелена й розкішна, а будівлі зливалися з краєвидом так само, як і всюди в Ітікані, через що все довкола часом здавалося живим і майже тямущим.

Північна Варта була схожа лише на величезну брилу, яку якийсь велетень чи бог жбурнув у море. Втричі більший за Пів-

денну Варту, острів був заставлений складами, силосами й загонами для худоби, гирло мосту стискала величезна фортеця, а по всьому периметру наїжачилися кам'яні укріплення з ітіканськими мілінорізами. Три великі причали вдавалися в море, і, поки в порту стояло кілька кораблів, торговельні екіпажі заклопотано вивантажували худобу, яку потім проженуть мостом і продадуть на ринку Південної Варти.

Навіть із її височини запах тварин лоскотав Ані ніздрі, а їхнє переляканне мукання після тяжкої переправи через протоку лунало гучно, поки їх жене по жолобах у великі загони. Уже з десяток охочих до купівлі збиралися оглядати стадо. Лишалося хвилин зовсім небагато до того, як острів накриє різкий гамір гарендельського аукціону, де торгуватимуть решту худоби, якої Арен не викупив, щоб нагодувати людей.

Саме через це, а не через краєвид, Ана недолюблювала Північну Варту: вона зовсім не здавалася Ітіканою.

Об камінь шкрябнув чобіт, і Ана інстинктивно потяглася до ножа на поясі, але розслабилася, побачивши брата-близнюка.

Арен опустився на камінь поруч із нею й звісив ноги над прірвою.

— Ти якась смикана.

Ана знизала плечима.

— Жоден ітіканець, вартий свого імені, не шумить так, дряпаючись на скелю. Я подумала, що це марідринський щур, якого ми забули винищити.

Арен стиснув щелепу. Замість того щоб осадити її за ці слова, він показав на кораблі внизу.

— Амарідське судно було повне кріпленого вина. Капітан запросив мене скуштувати товар і наливав щедро.

— Відколи це ти не тримаєш міру? — Тон вийшов їдкішим, ніж вона хотіла, і Ана скривилася. Вони з Ареном кидали

шпильки один в одного ще до того, як навчилися говорити, але хоч вона й палко любила брата, її шпильки вже не були ласкаві. — Пробач.

Між ними розтягнулася мовчанка, а тоді Арен похитав головою й зітхнув.

— Ти не мусиш їхати, Ано. Гарендельці практичні, вони залюбки погодяться на вигідні торговельні умови замість тебе як нареченої. Я домовлюся з Едвардом. За два тижні ти знову командуватимеш Південною Вартою.

Боже поможи, але частина її душі відчайдушно хотіла прийняти цю пропозицію. Та, що страшенно боялася їхати. Але дозволити їй ухвалювати рішення означало б бути боягузкою.

— Ні. Я не лише дала слово, а й уже пішла на поступки, щоб здобути їхню допомогу проти Марідрини.

— Це не порушення слова, якщо гарендельці погодяться змінити умови. Їм важливо лише, щоб угода здавалася вигідною для них, а я можу запропонувати речі, які не коштують нам грошей. До того ж це слово матері, а не твоє.

Ана втупилася в останню корову, яку підганяли з корабля. Погоничі тицяли її палицями в стегна, щоб рухалася, а тварина мукала й хиталася головою туди-сюди, дезорієнтована. Вона ступила на трап, і серце Ани тьохнуло, коли корова послизнулася й упала, поїхавши донизу слизькою поверхнею. Вона замолотила ногами, і дошки по боках трапа повиривалися.

Ана підвелася, хоч і знала, що нічого не вдіє, якщо корова опиниться у воді. Тварина борсалася, задні ноги ковзали над порожнечею, і Ана затамувала подих. Але тоді корова вирівнялася. Голосно мукаючи, вона побігла жолобом до решти стада,

навіть не підозрюючи, що уникла однієї смерті лише для того, щоб потрапити в руки іншої.

— Моє слово має для мене вагу. Коли я зустрілася з Едвардом, щоб забезпечити його допомогу у звільненні Північної Варти, я знову підтвердила намір вийти за Вільяма в межах угоди. Я не ставитиму Ітікану під загрозу заради власних почуттів.

З огляду на те, що Арен якраз так і вчинив, двічі, вона могла б устромити йому ніж у спину й провернути.

Одразу пошкодувавши про свої слова, Ана дивилася, як брат підводиться й крокує туди-сюди вздовж виступу, і його терпець уривається. Так бувало завжди, коли вони були поруч, і вона знала, що то її провина. Знала, що має припинити його карати. Але її гнів, що вічно кипів у ній, відмовлявся поступитися.

Арен розвернувся до неї.

— Це через Лару, правда? Ти хочеш змусити мене обирати між дружиною й сестрою.

Це було через Лару. І водночас не через неї.

Колись зрадлива королева, а тепер королева з легенд. Убивця ворогів Ітікани, визволителька народу, обраниця стражів королівства й невдовзі мати його спадкоємця. Багато хто забув, що Лара спричинила смерть тисяч ітіканців.

Ана не забула.

— Я не прошу тебе нічого обирати, — відповіла вона. — Я їду до Гарендела. На цьому розмову закінчено, *ваша милосте*.

Вона спробувала обійти його, щоб дістатися стежки, яка круто спускалася до ринку, але Арен заступив їй шлях.

— Це безумство, — прогарчав він. — Гарендел *не* такий, як Ітікана. Вони змусять тебе відмовитися від усього, що ти любиш, одягати сукні й корсети й цілими днями замикатимуть у

вітальнях за рукоділлям. Ти з командувачки Південної Варти станеш дружиною гарендельського принца...

— Дружиною? — урвала вона, бо якби він договорив так, як, певно, збирався, їй довелося б його вдарити. І бо не хотіла, щоб він промовив уголос усе, від чого вона відмовиться. — Я буду майбутньою королевою Гарендела.

— Що, з огляду на життя серед чаювань і вишивання, є останнім, чого ти хочеш. — Арен підніс руки до скронь і потер їх, а тоді зустрівся з нею поглядом. — Я знаю, що ти не хочеш їхати, Ано. Ітікана для тебе все.

Вона не хотіла їхати. Та й залишитися теж не могла.

— Я їду саме тому, що Ітікана для мене все. Ітікана слабка, Арене. Більше того, ми *банкрути*. Марідрині нічого експортувати, а Валкотта спрямовує до Марідрини все, що може. Єдиний наш дохід це мито, яке платять Гарендел і Амарід, а воно вдвічі менше, ніж було до вторгнення. Нам потрібне золото, і багато, щоб відбудувати втрачене й годувати людей, поки ми це робимо. — Вона показала на худобу. — Скільки тих корів ти купив, щоб забити й роздати своїм людям?

— П'ятдесят голів, — пробурмотів він.

— А чим ти за них заплатив? — Коли він не відповів, вона додала: — Чим ти заплатив за партію зерна, яку купив учора? За бочки цвяхів? За деревину? За вовну?

Мовчанка.

— Скільки ти заборгував гарендельським і амарідським купцям, Арене? Наскільки ми в боргах перед північчю? Як довго ти зможеш купувати в кредит, поки вони не збагнуть, що наш кредит нічого не вартий?

Знову мовчанка.

— Щойно вони збагнуть, що ти не можеш платити, вони дізнаються, наскільки слабка Ітікана. А слабкі завжди найкраща

здобич. Спершу це будуть пірати, але як скоро одна з північних держав візьме з книги Сайласа сторінку й піде на сам міст? Нагадати тобі, чим для Ітікани закінчується втрата мосту?

— Мені не треба пояснювати, що поставлено на кону.

— Правда? — Вона зміряла його поглядом. — Навіть коли ми подолаємо цю перешкоду, забагато людей знає дорогу повз наші укріплення, щоб наші береги коли-небудь знову були цілком захищені. Як королева Гарендела я можу зробити для захисту Ітікани більше, ніж будь-коли могла б як командувачка Південної Варти.

Арен гірко заперечив:

— Тут ти помиляєшся. Тобі на голову покладуть корону, але єдине рішення, яке ти колись ухвалюватимеш, це хто з ким сидітиме на званих вечерях. Ти станеш *ніким* порівняно з тим, ким є зараз.

Груди Ани стиснулися так, що вона не могла дихати, у голові склалася тисяча відповідей, але горло придушило кожну.

— Навіть якщо так, це правильний вибір. Торгівля з Гарендел варта більше за мене. Ти лишаєшся у виграші.

— Ти кажеш так, ніби я тебе продаю, — гаркнув він.

— Я продаю себе сама. Зроби мені послугу, використай виторг із толком.

Між ними кипіла напруга. Втягнувши ковток повітря, Ана показала на пару кораблів, що наближалися з півночі, а сонце виблискувало на королівсько-блакитній фарбі й полиску позолоти, а прапори тріпотіли на вітрі.

— Мої покупці прибули. Тож чому б тобі не протверезіти, не наказати розчистити причал, як слід було зробити годину тому, і не піти привітати їх як належить королю?

Не відповівши, Арен крутнувся на підборах і погрозливо рушив стежкою вниз. Йор і Лія, що чекали осторонь, підвелися й пішли за ним, а решти його почесної варти ніде не було видно. Імовірно, вони були з Ларою, якій охороняти спину було потрібно значно більше, ніж Арену, бо Ана була не єдиною ітіканкою, що не пробачила королеву.

Хапаючи повітря раз у раз, Ана намагалася не зважати на піт, що стікав по спині, і дивилася, як кораблі наближаються. На одному з них був чоловік, за якого вона мала вийти.

Вільям, наслідний принц Гарендела.

Вона скривилася, коли в уяві постав його портрет. Він був схожий на батька, короля Едварда. Стрункий, із каштановим волоссям і зеленими очима, його риси були гарні тією гарною, але геть нецікавою вродою. Її двоюрідна сестра Тарін лише раз глянула й сказала:

— Закладуся, єдині його бої були дуелями у дворі на тупих рапірах.

Ана була схильна погодитися: ніщо в його вишуканому вбранні й підтягнутій статурі не вказувало на чоловіка, що присвятив себе бою, хоча художник міг і прикрасити подобу.

Може, воно й не так погано: бути одруженою з чоловіком, який не робить насильство щоденною частиною свого життя. Бог свідок, цього вона принесе до шлюбу вдосталь. Ана підняла руку й торкнулася шраму, що навпіл розтинав її обличчя, і досі червоного попри мазь, яку дала Нана, щоб він швидше зблід.

Чи вважатиме він його бридким?

Відповідь на це була очевидна.

Ана різко труснула головою. Не мало значення, що він думає про її вроду чи вона про його. Це була політична домовленість, і її змалку вчили не чекати в ній сентиментів. *Ти принце-*

са, луною відгукнувся в її голові материн голос. *Твоя рука зв'яже наймогутнішу державу півночі з Ітіканою, так само як одруження твого брата з марідринською принцесою зв'яже південь. Цей договір дає Ітікані шанс на мир.*

Поки що договір приніс Ітікані лише війну, але Гарендел *не* Марідрина.

А *вона* не Лара.

Один із гарендельських кораблів відокремився від другого й попрямував до східного причалу, хоч там усе ще стояло судно. Їй слід було б спуститися й підготуватися до зустрічі, але Ана не була готова. Не була готова відпустити Ітікану, друзів і родину просто зараз, а що причал був ще заставлений винними бочками, час ще був.

Щоб побути там, де вона могла дихати.

Вправними руками й упевненими ногами Ана обійшла вершину острова, зупинившись лише тоді, коли ринок і порт зникли з очей і перед нею розкинулася вся Ітікана. Міст звивався між островами, а туман клубочився навколо каменю, роблячи його живим. Зник сморід корів, і натомість вітер пах сіллю й джунглями з ноткою різкості, що віщувала близькі зливи.

Її дім.

Раптом у Ани наїжачилася шкіра, і якесь шосте чуття підказало, що поблизу таїться небезпека. Висмикнувши зброю, вона крутнулася.

І опинилася віч-на-віч з однією з причин, чому їй треба було покинути Ітікану.

Лара стояла на скелях, її довге медове волосся розвівалося позаду на вітрі. Вона була в марідринській сукні поверх округлого живота, і прозорий шовк тріпотів від кожного пориву, а на ногах були тендітні сандалі. Ана гадки не мала, як ця жінка видерлася в такому вбранні, але ж Лара була не з тих, кого

обмежує така дрібниця, як одяг. Чи навіть така суттєва річ, як вагітність.

— Чого тобі?

Гримаса скривила Ларине прекрасне обличчя, її блакитні очі яскраво сяяли на засмаглій шкірі.

— Ти знаєш, що він не те мав на увазі. Страх змушує його верзти дурниці.

Раз шпигунка, то назавжди шпигунка, подумала Ана, але сказала лише:

— Мені не треба, щоб ти вибачалася за мого *близнюка*, ваша милосте. Наші розмови, між іншим, тебе в біса не стосуються.

— Я не вибачаюся за нього. Я прийшла сказати, що він не правий. — Лара ступала крізь каміння, скорочуючи відстань між ними. Ана змусила себе сховати зброю, хоча інстинкти й далі вимагали пильнувати біля цієї жінки. Так було завжди, ще до того, як Ана дізналася, ким Лара є. На що вона здатна. Ана списувала це на власну тривожність і брак досвіду з чужинцями, але їй слід було довіряти собі.

Скільки людей були б іще живі, якби вона довіряла? Скільки людей іще дихали б, якби вона довірилася собі й устромила Ларі ніж у груди, щойно та з'явилася?

Натомість Ана залишила брата сам на сам із найнебезпечнішою жінкою на двох континентах, і Ітікана заплатила за це десятикратно.

— Яка частина його слів була неправдою? Тобі я тут не потрібна. І я знаю, що ти не хочеш бачити мене тут, Ларо.

Лара видихнула, потішена, вічно й незмінно нездатна дати себе спровокувати.

— Тут ти помиляєшся.

Ана спалахнула. Її обурювало, наскільки Лара все контролює. Обурювало, що її зведено до пішака на дошці цієї

королеви.

— Це була твоя клята ідея, використати мене, щоб здобути підтримку Гарендела у війні. Чому ти тепер відступаєш?

Інша жінка розтулила рота, щоб заговорити; тоді насупилася й ледь помітно похитала головою.

— Народ тобі довіряє, Ано. Більше, ніж Арену, і значно більше, ніж коли-небудь довірятиме мені. Нам би допомогло, якби ти залишилася.

Це було не те, що Лара збиралася сказати, Ана була певна. Навіть тепер, після всього, Лара й далі приховувала речі, як шпигунка, якою вона була. Як марідринка, якою вона досі була.

— Іди ще поплавай із акулами, ваша милосте. Можливо, це підсилить настрої народу.

Лара ледь-ледь напружилася, а тоді видихнула.

— Вважатиму це за ні на пропозицію залишитися в Ітікані.

— Я присягнула королю Едварду, що поїду до Гарендела, щойно закінчиться війна. Ви з Ареном могли забути ту присягу, але я не забула.

Мовчанка.

— Я не забула.

— То чому ви обоє намагаєтеся змусити мене порушити слово? — запитала Ана. — Чому ви обоє так стараєтеся, щоб я не поїхала?

— Ти сестра Арена. Він хоче, щоб ти була щаслива, а в Гарендел ти будеш нещасна.

Руки Ани стиснулися в кулаки.

— Як моє щастя може важити більше, ніж порожні шлунки ітіканських дітей і відбудова їхніх осель? Не моє щастя причина того, що Арен упирається. Скажи мені правду або геть звідси.

Мовчанка розтяглася між ними, а тоді Лара зітхнула.

— Він боїться, що твій від'їзд до Гарендела погіршить становище, бо ти зашкодиш нашим стосункам із короною.

У шлунку в Ани розлилася образа, бо вона не усвідомлювала, що в брата так мало віри в неї.

— Із Едвардом на переговорах я порозумілася цілком добре.

— Він думає не про Едварда. — Лара відвела очі до мосту, хоча Ана не думала, що вона його бачить. — Жінки Гарендела далеко не безсилі. Вони не носять зброї й не воюють на війнах, але впливають на все, що відбувається, на кожне ухвалене рішення. Ніхто не має більшої влади, ніж королева Александра. Ані небезпечнішої.

Ана придушила дрож при імені жінки, що невдовзі стане її свекрухою, пригадавши, як Керіс казала, що королева *вип'є за твоє здоров'я, труячи твій келих*.

— Усе це ти дізналася за місяці, коли топила себе у вині в компанії моряків у найпідозріліших портових тавернах Гарендела? Не знала, що шляхта навідується в такі заклади.

Шпигуни донесли, що саме так Лара провела тижні після вторгнення. Пила, поки Ітікана програвала битву за битвою марідринцям, а люди Ани тікали з рідних осель до Еранала чи ховалися на віддалених зовнішніх островах. *Пила* і Бог знає що ще, поки ітіканці гинули, а Ана витрачала кожну хвилину неспання або на боротьбу за те, щоб люди лишалися живі, або на копання могил, коли не вдавалося. Лише після того, як Арена схопили, Лара взяла себе в руки. Чому вона не вбила свого батька одразу? Чому не зробила нічого, щоб спробувати зупинити марідринців? Зупинити війну? Чому важливим був лише Арен?

— П'яні люди балакають, а мене навчили слухати, навіть коли я сама по вуха в чарці. Народ боїться перейти дорогу саме

королеві Гарендела, не королю.

Ана знизала плечима.

— Я не маю наміру вдарити їм у спину, тож особливо не хвилююся.

Щелепа королеви Ітікани напружилася, перша справжня тріщина в її самовладанні, яку бачила Ана, і хоч її зухвалість була удавана, вона насолодилася тим, що влучила.

Голос Лари був різкий, коли вона сказала:

— Саме ця твоя безтурботність непокоїть Арена.

— Мене до цього готували, — відрізала Ана. — Але більше того, я розумію, що на кону. Останнє, що я зроблю, це навмисно погіршу становище людей, яких я все життя захищала.

Здійнявся порив вітру, єдиний звук, що порушив тишу між ними, поки вони дивилися одна одній в очі.

— Ось, — нарешті сказала Лара, простягнувши руку, і з її пальців звисало добре знайоме намисто із золота й самоцвітів. — Візьми.

Серце Ани стрибнуло, і вона стримала порив вихопити намисто з руки Лари, бо воно ніколи не мало належати їй.

— Арен подарував його тобі.

— А я дарую його тобі.

Він розлютився б, якби вона взяла, але замість відмовитися Ана спитала:

— Навіщо?

Лара завагалася, втягнувши щоки, ніби прикусивши їх, поки добирала слова.

— Нагадування про те, що на кону.

Ана дивилася на блиски золота, смарагда й чорного діаманта, копію більших островів Ітікани. Батько подарував його матері, яка майже ніколи його не знімала, і в Ани були тисячі спогадів про те, як воно сяяло на материній шиї. У грудях

озвався тупий біль, її почуття щодо батьків завжди були суперечливі.

— Це лише метал і каміння. До того ж коли ти *хоч раз* бачила, щоб я носила прикраси?

Лара простягнула руку над урвищем, і намисто захиталося туди-сюди над порожнечею.

— Тоді, певно, байдуже, що я з ним зроблю?

Вона розтиснула пальці, і намисто впало.

Ана ахнула й кинулася вперед, дряпаючи коліна об камінь, і ловила падіння намиста в повітрі, ледь не перевалившись через край від власного розмаху.

Її пульс калатав, бо хоч намисто було в безпеці в її руці, вона все одно відчувала жах від того, що ледь його не втратила. Лють піднялася в ній від Ларинної безтурботності.

Звівшись на ноги, вона рушила навколо вершини, бо потребувала відійти від іншої жінки, поки не дійшло до бійки.

— Яка ж ти сука.

Лара пішла за нею.

— Як і ти. В іншому житті ми, мабуть, були б подругами.

Ана розтулила рота, щоб відповісти, але тоді її увагу привернула сцена в гавані. Вона затулила очі долонею, і шкіра в неї наїжачилася. Судно, що привезло корів, відчалило, а військовий корабель, що ніс пурпуровий прапор на знак того, що на борту королівська особа, підходив, щоб посісти його місце.

Підходив *надто* швидко, бо ті, хто мав керувати вітрилами, билися між собою на палубі.

— Що відбувається? — пробурмотіла Лара, затуляючи очі.

Ана вже бігла.

Інстинкт вів її ноги, поки вона зсковзувала кам'янистою стежкою, а очі оминали ринок Північної Варти й шукали причали, що виступали з острова. Гарендельське судно летіло до

першого причалу, і ніхто на борту, здавалося, не помічав розмахування руками начальника порту, що вимагав сповільнитися. Докери довкола нього були напружені, їхні руки лежали на зброї.

Ана різко зупинилася й примружилася на корабель, а Лара підійшла до неї й спитала:

— Що буде, якщо він вдариться об причал?

Причал Північної Варти був із мостового каменю. Постраждає корабель.

— Залишайся тут, доки не стане безпечно! — Ана рвонула вниз звивистою стежкою, де могла, перестрибуючи через виступи, а тихе шльопання сандалів позаду свідчило, що дуже вагітна королева знехтувала її наказом. Чому й дивуватися не доводилося, чорт забирай.

Страх наповнив Анин шлунок, а перед очима щоразу, як вона кліпала, спалахували відблиски тієї ночі, коли вона втратила Південну Варту.

Вона не могла дозволити цьому повторитися.

— Бийте тривогу! — крикнула Ана, силкуючись привернути увагу тих, хто чергував на найближчій сторожовій станції. Вітер вихопив слова й розніс їх над морями. Один вартовий, здавалося, напівспав, а другий колупав нігті. Вона відірве їм голови.

Повз її вухо просвистів камінь: Ларин кидок був влучний, бо він розбився об стіну біля руки того, хто колупав нігті. Він крутнувся, роззявивши рота, побачивши, як на нього мчать і його принцеса, і його королева.

— Сигнал тривоги! — гукнула Ана. — Гарендельському принцу загрожує небезпека!

Чоловік лише витріщився на неї. Вона вихопила його сигнальний ріг, глибоко вдихнула й видула низку нот.

Унизу кожен ітіканець завмер, слухаючи код. Щойно остання нота затихла, усі кинулися до дії, і спрацювала їхня підготовка.

— Гарендельський екіпаж збунтувався. — Ана кинула вартовому ріг. — Подбай, щоб мілиноріз було обсаджено людьми.

Тоді вона знову бігла.

Лара вже була попереду. Поділ її сукні був заткнутий за сітчастий пояс над округлим животом, відкриваючи м'язисті ноги, що рухалися з разючою швидкістю. Ана подовжила крок, ледве її наздогнавши.

— Якщо гарендельську королівську особу вб'ють на наших берегах, нам влетить усім. Вони звинуватять нас.

Лара кивнула, тоді потягнулася через плече й витягла вузький клинок, що ховався під сукнею, і метал блиснув на сонці. Вони промчали ринком, і тепер було досить близько, щоб побачити, що палуба гарендельського корабля стала місивом. Гарендельські солдати билися з екіпажем власного судна за контроль, палуби були вкриті трупами й кров'ю. Чи екіпаж збунтувався проти корони, чи його підмінили, Ана не могла сказати, і це не мало великого значення, бо солдати рубали їх без пощади.

Але інстинкти все одно волали про небезпеку.

Чого вона не бачила?

Гарендельці відновили певний контроль, вітрила опустили, і корабель сповільнився.

Але було надто мало й надто пізно.

Корабель врізався в важкий камінь причалу. Дерево хруснуло, удар збив усіх на борту з ніг, і бій обірвався.

Але лише на удар серця.

Звівшись на ноги, солдати й матроси знову кинулися один на одного, клинки й кров виблискували на сонці.

Що відбувалося?

Арен стояв посеред причалу зі зброєю в руці й вигукував накази. За ним рядами стояли винні бочки, які доставили амарідці. Повільно кришка однієї з них піднялася, і з-під неї визирнули очі.

О *Боже*. Це не був збунтований екіпаж. Це був амарідський напад.

Лара закричала, дико й відчайдушно:

— Арене! Позаду!

Очі її брата розширилися, і він почав повертатися.

Але було вже запізно.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/the-twisted-throne/